

FRANCESCA
GIBBONS

Illustraties van CHRIS RIDDELL

EEN
KLOK
STERREN

DE SCHADUWMOT

Vertaling Angelique Verheijen

HarperCollins

Voor het papieren boek is materiaal gebruikt uit FSC® gecertificeerde bossen en andere gecontroleerde bronnen, onafhankelijk gecertificeerd door Soil Association Certification
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2020 Francesca Gibbons
Oorspronkelijke titel: *A Clock of Stars: The Shadow Moth*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2020 HarperCollins Holland
Vertaling: Angélique Verheijen
Omslagontwerp: HarperCollins Publishers Ltd 2020
Omslagillustraties: © Chris Riddell 2020
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Illustraties: © Chris Riddell 2020
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: Pb Tisk, Czech Republic

ISBN 978 94 027 0666 6
ISBN 978 94 027 6046 0 (e-book)
NUR 283
Eerste druk augustus 2020

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers Ltd, London, Great Britain.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

PROLOOG

Het monster stond alleen op de berghelling. Het stak zijn handen uit. ‘Vlieg met moed en snelheid en de wil van de sterren. Als je iets voor ons wilt doen, help ons dan om terug te krijgen wat van ons is.’ Het opende zijn klauwen net ver genoeg om de mot te laten ontsnappen.

Het beestje kroop over de rug van zijn hand en maakte een rondje om zijn pols. Het had een donzig, zilvergrijs lijfje.

‘Vlieg met moed en snelheid en de wil van de sterren. Als je iets voor ons wilt doen, help ons dan om terug te krijgen wat van ons is.’

De mot deed zijn vleugels open en dicht om te laten zien dat hij nadacht. Daarna kroop hij omhoog tegen de arm van het monster.

‘Ik was vergeten hoe vreemd jouw soort is.’ Het monster krabde op zijn kale hoofd. ‘Alle andere motten vlogen gewoon weg.’

De pootjes van de mot kriebelden over zijn sleutelbeen.

Hij sloot zijn ogen en herhaalde de woorden voor de derde keer. ‘Vlieg met moed en snelheid en de wil van de sterren. Als je iets voor ons wilt doen, help ons dan om terug te krijgen wat van ons is.’ Het monster opende zijn ogen weer. De mot liep nu over zijn gezicht, langs zijn mond, waaruit slagstanden naar buiten staken, en kroop over zijn ingedeukte neus verder naar zijn kruin.

‘Je bent er,’ zei het monster. ‘Je bent aangekomen bij het einde van Zuby. Meer is er niet van mij.’

Er klonk een zacht gefladder en het monster keek op. De mot vloog weg, maar nam niet de route over de wouden, zoals alle motten die het eerder had losgelaten, hadden gedaan. Deze mot vloog verder omhoog tegen de berg.

Zelfs met zijn gevoelige ogen verloor Zubby hem al snel uit het oog in de duisternis.

‘Waar ga je heen?’ riep het monster. ‘Tussen de sterren zul je hem niet vinden!’

DEEL 1

HOOFDSTUK 1

‘Je bent er geweest, slijmerig monster uit de diepzee!’
De ridder haalde uit. De reuzenzeeslak ontblootte grommend haar tanden en viel aan om haar schat te beschermen, maar de ridder was sneller. Ze stak haar zwaard diep in het zachte, slijmerige vlees van het monster.

‘Nu ga jij dus dood,’ zei de ridder.

‘Ik wil niet dood,’ zei de zeeslak.

‘Het moet. Jij bent de slechte.’

‘Waarom moet ik altijd de slechte zijn?’

‘Marie! Je hebt het beloofd.’

‘Maar stel... Als de ridder deze keer eens doodging? De zeeslak sleurt de ridder mee naar –’

‘Nee, zo gaat het verhaal niet. Zo heb ik het niet geschreven. De ridder maakt het monster dood. Hij krijgt de schat terug en dan leven ze allemaal nog lang en gelukkig.’

‘Allemaal, behalve de zeeslak.’

‘Die heeft een bijrol.’

De zeeslak begon haar kostuum uit te trekken.

‘Wat doe je nou?’ vroeg de ridder. ‘We zijn nog niet klaar.’

‘Ik wel.’

‘Maar we gingen toch in onze kostuums repeteren?’

De zeeslak deed de schatkist open en liet haar vingers over de juwe-

len glijden. ‘Als ik toch maar een bijrol heb, dan kan het ook wel zonder mij.’

‘Afblijven. Dat is mijn stenenverzameling,’ zei de ridder. Ze liet haar zwaard vallen en pakte de schatkist vast. Het deksel gaf makkelijker mee dan ze had verwacht. Het klapte hard dicht en verpletterde een paar van de tentakels van de zeeslak. Het monster brulde het uit.

Deze keer werd het echt ruzie. Onder haar kostuum was de zeeslak een klein meisje met een roze huid en een wilde bos rood haar. Ze heette Marie.

Marie stopte de gestolen stenen in haar zakken. ‘Je zei dat ik één steen mocht houden,’ gilte ze.

De ridder had kort bruin haar dat ze zelf knipte. Over haar wangen liep een band van sproeten die iets weg had van oorlogskleuren. Ze droeg een harnas van zilverpapier en cornflakesdozen, en ze heette Imogen. Ze was ouder dan Marie, dus ze wist wel beter. Eigenlijk wist ze altijd alles beter.

‘Ik zei dat je één steen mocht houden als je in mijn toneelstuk zou spelen,’ zei Imogen. ‘En dat heb je dus niet gedaan.’ Ze greep Marie stevig vast en haalde de stenen uit haar zakken.

‘Mam,’ riep Marie. ‘Imogen zit me weer te pesten!’

‘Helemaal niet.’ Imogen liet Maries arm los.

Marie rende met haar hand in haar zak het huis in.

Imogen vroeg zich af of ze daar misschien nog een steen had. Die haalde ze straks wel weer terug.

Terwijl ze haar stenenverzameling opraapte, begon het te regenen. Het was jammer dat ze niet alle rollen in haar toneelstuk zelf kon spelen, want dan zou ze Marie niet nodig hebben. Het viel niet mee om een ster van haar zusje te maken.

Ze volgde Marie naar binnen en liet haar vracht bij de achterdeur vallen. Mam stond in de gang en droeg een lange rode jurk die Imogen nog niet eerder had gezien. Marie had zich achter haar verstopt. Het enige wat je van haar zag, waren één oog en een paar krulletjes.

Imogen wist precies hoe dit zou gaan. Ze zou een preek krijgen, en ze had een gruwelijke hekel aan preken. Dat Marie het deksel van de schatkist op haar vingers had gekregen, was gewoon een ongelukje.

Imogen keek haar moeder opstandig aan. ‘Waarom heb jij je zo opgetut?’ vroeg ze.

‘Daar gaat het nu niet om,’ snauwde mam. ‘Jij zit in de problemen. Ik heb genoeg van dit gedrag. Dat geruzie met je zusje, de rommel die je in de tuin maakt –’

‘Dat is de grot van de zeeslak!’

‘Imogen, je bent te oud voor deze onzin. En je bent zeker te oud om Marie aan het huilen te maken.’

‘Zij is begonnen.’

‘En ik maak er een eind aan,’ zei mam. ‘Oma past de rest van de dag op, en als jullie je gedragen, neemt ze jullie mee naar de theesalon. Zullen jullie je gedragen?’

‘Waar ga jij dan naartoe?’ vroeg Imogen.

‘Het doet er niet toe waar ik naartoe ga. Ik heb pizza voor jullie gemaakt, voor vanavond. Het wordt vast hartstikke leuk. En nu beloven dat je lief zult zijn voor je zusje.’

Maries gezicht was vlekkelig van de aansteltranen. Ze leek op een halfrijpe framboos. Imogen had absoluut geen zin om lief te zijn voor haar zusje.

‘Toe nou, Imogen,’ zei mam iets vriendelijker. ‘Ik reken op je.’

De bel ging en mam draaide zich om. ‘Hij is te vroeg,’ riep ze uit.

‘Wie is te vroeg?’ zei Marie.

‘Dat zie je zo wel,’ antwoordde mam.

HOOFDSTUK 2

Mam deed de deur open en er kwam een man binnen. Hij droeg een chic overhemd en glimmende zwarte schoenen. De schoenen vielen Imogen op omdat ze bij iedere stap piepten, alsof hij over muizen liep.

‘Cathy, wat zie je er prachtig uit,’ zei de man met zijn mannenstem. Hij gaf Imogens moeder een zoen op haar wang en draaide zich om naar de meisjes. ‘En dit moeten de twee prinsesjes zijn over wie ik zoveel heb gehoord.’

‘Ik ben geen prinses.’ Imogen wierp een blik op haar harnas. ‘Ik ben een ridder, en zij is een reuzenzeeslak. Wie ben jij?’

‘Imogen!’ Mam hapte naar adem.

‘Geeft niet,’ zei de man. Hij keek omlaag naar Imogen en vertrok zijn lippen tot een glimlach. ‘Ik heet Mark. Ik ben een vriend van je moeder.’

‘Mijn moeder heeft geen vrienden die Mark heten,’ verklaarde Imogen.

De man wiegde naar voren en naar achteren op zijn piepschoenen. ‘Echt waar? Ach, die dingen kunnen razendsnel veranderen als je volwassen bent.’

Imogen deed haar mond open, maar mam was sneller: ‘Meiden, helpen jullie even om de ramen dicht te doen voordat oma komt? Het is opeens akelig weer geworden buiten.’ Ze stak haar hand al uit naar het

kleine raampje dat uitkeek op de tuin, maar sprong opeens geschrokken achteruit.

‘Wat is er?’ Imogen rende naar haar moeder toe.

‘Er bewoog iets. Achter het gordijn bewoog iets.’

Mark schoot direct te hulp. ‘Laat mij eens kijken,’ commandeerde hij en hij trok het gordijn opzij.

Het was een mot. Het beestje kroop naar beneden over het gordijn, in de richting van Marks hand. Vanuit de ene hoek waren zijn vleugels grijs, vanuit een andere leken ze wel van zilver. Imogen wilde de mot beter bekijken.

‘Niet bang zijn, Cathy,’ zei Mark. ‘Ik regel dit.’ Hij maakte een beweging alsof hij de mot wilde platslaan, en Imogen had geen tijd om na te denken. Ze sprong voor hem en hield haar handen beschermend boven het insect. Mark probeerde haar opzij te schuiven, dus ze stampte zo hard ze kon op de punt van zijn piepschoen.

Mark vloekte. Marie gilte. Mam was al halverwege een standje, maar Imogen sprintte weg en liet iedereen achter. Met haar elleboog duwde ze de achterdeur open en ze rende de regen in. Ze voelde de mot in haar hand nauwelijks; hij woog bijna niets. Alleen het zachte gekriebel van zijn vleugeltjes tegen haar vingers verraadde dat hij er was.

Mam schreeuwde iets, maar Imogen rende helemaal naar het einde van de tuin en knielde neer bij een lage struik. Het kon haar niet schelen dat ze onderweg een stuk van haar harnas was verloren. Hier, tussen de bladeren, was de mot veilig.

Imogen opende haar handen en de mot kroop op een blaadje. Zijn zilvergrijze vleugels versmolten met de schaduwen. ‘Ik noem je de schaduwmot.’ Imogen veegde de regen van haar voorhoofd.

De mot deed zijn vleugels drie keer open en dicht, alsof hij *bedankt* wilde zeggen.

‘Graag gedaan,’ zei Imogen.

Als de mot zijn vleugels helemaal opensloeg, was hij ongeveer even

groot als de palm van haar hand. Wanneer hij ze strak om zijn lichaam vouwde, was hij nauwelijks breder dan haar vingernagel. Zijn rug was bedekt met fluweelzacht bont.

‘Ik wist niet dat motten overdag tevoorschijn kwamen,’ zei Imogen.

De mot bewoog zijn antennes naar links en rechts. Het waren net veertjes.

‘Dus ik denk dat jij anders bent dan andere motten.’

Ze keek om naar het huis. Haar moeder stond met haar handen in haar zij in de deuropening. Imogen kneep haar ogen tot spleetjes. Niemand kon haar dwingen om sorry te zeggen.

Ze liep zo langzaam mogelijk terug naar het huis.

‘Bied Mark je verontschuldiging aan,’ zei mam. ‘Je kunt niet zomaar op iemands tenen stampen.’

‘Je kunt ook niet zomaar iemand vermoorden,’ zei Imogen. ‘Zeg dat maar tegen Mark.’

HOOFDSTUK 3

Vijf minuten later kwam oma, en mam vertrok. Imogen trok haar harnas van aluminiumfolie uit en verstopte haar stenencollectie onder het bed.

‘Je moeder zegt dat je je ongelofelijk hebt misdragen,’ zei oma. ‘Maar we gaan toch naar de theesalon. Het is niet eerlijk om Marie te straffen omdat jij zo vervelend bent geweest, en ik kan iemand van zeven nu eenmaal niet alleen thuis laten.’

‘Ik ben elf,’ zei Imogen. ‘Ik kan wel op mezelf passen.’

‘Zeven, elf, wat maakt het uit?’ zei oma. ‘Stap nou maar in de auto.’

Ze waren nog niet van de oprit af, of begon Marie te neuriën. Dat was een van haar allerergste gewoonten: zelfverzonnen liedjes zoemen.

‘Hou daarmee op,’ zei Imogen.

Marie bleef neuriën, maar heel zachtjes.

‘Kappen,’ gilte Imogen.

‘En nu is het genoeg,’ snauwde oma. ‘Anders krijgen jullie allebei geen taart.’

Ze hielden direct hun mond. Oma blufte nooit. Het was trouwens ook beter om haar niet af te leiden tijdens het autorijden. De vorige keer dat ze ruzie hadden gemaakt, had oma een eekhoorn overreden. Ze had de zusjes laten uitstappen om hem met een plechtig ritueel te begraven.

‘Waar is mam naartoe?’ Imogen probeerde oma’s blik te vangen in de achteruitkijkspiegel.

Oma hield haar ogen strak op de weg. 'Je moeder is naar de schouwburg.'

'Waarom?'

'Ze is gek op toneel.'

'Is ze ook gek op Mark?'

Oma keek Imogen heel kort aan. 'Natuurlijk is ze gek op Mark. Ze zijn goede vrienden.'

'Vrienden.' Imogen liet het woord door haar mond rollen alsof het helemaal nieuw voor haar was. 'Weet je zeker dat hij niet gewoon haar zoveelste vriendje is?'

Ze stonden stil voor een stoplicht. Imogen drukte haar neus tegen de achterraut en maakte met haar adem een vlek in de vorm van een O. Achter het mistige glas bewoog iets wat haar aandacht trok, en ze veegde de damp weg tot ze een gat had waardoor ze naar buiten kon kijken.

De schaduwmot vloog op de auto af, zwoegend door de regen. Wat een ongelooflijk insect, dacht Imogen. Het was net zo'n boodschapper uit lang vervlogen tijden, vastbesloten om zijn bericht af te leveren, al zou het hem zijn leven kosten.

Het licht sprong op groen en de auto kwam met een ruk in beweging. Imogen bleef door de achterraut staren, maar zag de mot nergens meer. Dat arme beest is waarschijnlijk verpletterd door de regen, dacht ze. Als je zo klein bent, is iedere druppel een meteor.

HOOFDSTUK 4

De theesalon hoorde bij een voornaam landgoed. Of beter gezegd, het was vroeger een voornaam landgoed geweest. Tegenwoordig was Huize Haberdash dicht, op één kamer na, waar mevrouw Haberdash woonde met haar honden.

Mevrouw Haberdash leidde de theesalon vanachter de toonbank, vanuit haar scootmobiel. Ze droeg een verbleekte kanten jurk en antieke oorbellen, die glommen tegen haar koperkleurige huid. Haar grijze kurentrekkerkrullen waren hoog op haar hoofd vastgezet.

Imogen en Marie zaten in de hoek. Ze aten taart en tekenden in hun schetsblokken. Imogen werkte aan een portret van mevrouw Haberdash' honden.

Oma kletste met mevrouw Haberdash. 'Het was ook zo dom van Winifred. Wie neemt er nou een mannelijke kapper?' Ze leunde op de toonbank. 'Ik zei nog dat ik dat belachelijk vond. Je kunt ook niet van die honden verwachten dat ze de taartjes kunnen serveren.'

Mevrouw H knikte met rinkelende oorbellen.

Imogen probeerde zich voor te stellen dat de honden van de oude dame kop-en-schotels op hun kop lieten balanceren. Dat zou ze de volgende keer tekenen, maar ze vond dat ze voor vandaag wel weer genoeg had geschetst. Ze probeerde oma's aandacht te trekken, maar oma was net lekker op gang.

'Ik ben klaar.' Marie hield haar tekening omhoog.

Imogen bekeek haar verontwaardigd. Ze was bijna niet te onderscheiden van haar eigen hondenportret. ‘Oma! Marie doet me na,’ riep Imogen.

Oma deed net of ze niets hoorde en ging verder tegen mevrouw Haberdash: ‘Ik zei tegen de huisarts dat ik het al met Bernie had besproken, en dat Bernie had gezegd dat je het net zo makkelijk kunt oplossen met een stuk of zes paracetamolletjes.’

Imogen trakteerde haar zus op een dodelijke blik en stampte de theesalon uit. Ze liep over de parkeerplaats, maar oma’s auto bleek op slot te zitten. Pech. Dan ging ze wel buiten zitten mokken, en als het moest, ging ze daar de hele zomervakantie mee door. Het was in ieder geval opgehouden met regenen. Ze keek om zich heen, speurend naar een plekje om te zitten.

In een hoek van de parkeerplaats was een poort die haar nog niet eerder was opgevallen. Er hing een uitnodigend bordje boven waarop stond: WELKOM IN DE TUINEN VAN HABERDASH. Op de poort zelf stond in veel minder vriendelijke letters: VERBODEN TOEGANG VOOR ONBEVOEGDEN!

Imogen wist niet precies wat ‘onbevoegden’ waren, maar het klonk leuk. Ze wierp een snelle blik op de theesalon. Niemand keek. Toen ze zich weer omdraaide naar het hek zat haar mot erop, tenminste, ze dácht dat hij het was. Ze boog voorover om hem wat beter te bekijken.

De mot staarde haar strak aan.

‘Je bent het echt.’ Imogen glimlachte. ‘Ik dacht dat de regen je te pakken had gekregen.’

De mot vloog op van het hek en fladderde de Tuinen van Haberdash binnen.

Imogen rammelde aan het slot van de poort. Het was zo verroest dat het afbrak in haar hand. Nou, dacht ze, dat mag mevrouw Haberdash weleens laten repareren. Ze liet het slot vallen en stapte de tuin binnen. ‘Wacht op mij!’ riep ze.

De poort viel achter haar dicht.